

„Ah, végre, vége! Vagy ki tudja?
Diák marad az ember, amíg él.
Leckéjét a sírig tanulja,
Nehezebbet folyvást a réginél.”

Kedves Végzős diákok!

Sokak szerint a világon a legnehezebb dolog valami újba belevágni, valami újat elkezdni; ezért is mondják, „minden kezdet nehéz”.

Emlékezzetek vissza, hogy milyen félelemmel vegyes izgalommal vártátok első beköltözéséteket a Kecskeméti Református Internátusba. Ennek ellenére, igen rövid idő kellett ahhoz, hogy felvegyétek új életformátok ritmusát és csakhamar rutinos refis koleszosokká váltatok.

Gondoljatok csak bele, milyen hamar rájöttetek arra, hogy a reggeli ébresztő után miként lehet a lehető legtöbb, még alvásra fordítható percet kiügyeskedni; biztos vagyok benne, erre mindenkinek megvolt a legjobb technikája.

Azzal is mindannyian tisztában vagytok már kik azok a társaitok, akikhez bármikor fordulhattok, ha esetleg kevés volt a vacsora vagy épp egy kis cukorra volt szükség az esti tea megédesítéséhez.

A második otthonotokban eltöltött évek valószínűleg mélyen az emlékezetetekbe vésték társaitok és nevelőitek karaktereit és szállóigévé vált mondásaik, melyekre sok év múlva is jó szívvel és vidáman gondoltok vissza.

Az ittléteket alatt bizonyára rengeteg ételkülönlegességet volt szerencsétek megízlelni az internátus konviktusában, valamint megismerkedtetek a rizs sokrétű, ám minden nemében egyedi felhasználásával. De sütő-főző tehetségért sem kellett ám a szomszédba menni, mert a Farsangi vacsorák menüinek elkészítése során magatok is virtuóz szakácsokká és lelkes kuktákká válhattatok.

A Mikulás estek és táncházak jó hangulatukkal szintén színesítették a diákotthoni életet és gyarapították tánc tudásokat valamint fejlesztették előadó készségeiteket.

A közös alkalmak mellett, munkás internátusi hétköznapiak is tartogattak kellemes és felejthetetlen pillanatok. Biztos vagyok benne, hogy e vidám "koleszos" estéket mindenki jó emlékezetében őrzi.

Azonban sokszor vágytatok arra, hogy, kicsit több időt tölthessetek az internátus falain kívül. Ennek érdekében, a pluszkimenők megszerzésekor az érdekérvényesítés minden szintjén kipróbálhattátok magatokat. De, ha erre mégsem volt lehetőség, akkor a korlátlan számítógép használat paradicsomi gondolatával eljátszva, zárándokoltatok el a férfinevelőihez, hogy nevetek és a félórás intervallum bejegyzése után megnyílhatson előttetek 30 percre a számítástechnika terem ajtaja.

Valószínűleg még sokáig sorolhatnám az emlékeket, de úgy ahogy ez a kis beszéd, életpillanatok gimnazista és egyben internátista időszakok is most befejeződik.

Ennek ellenére tiszta szívből remélem, hogy lelkiekben gyarapodva és sok szép emlékekkel a szívetekben hagyjátok el e sokszínű, ám mégis egy emberként létező közösséget.

Magam és az internátus diáksága nevében kívánok nektek erőt és kitartást az előttetek álló akadályok leküzdéséhez, valamint sok szerencsét a nagybetűs élethez!

Johann Wolfgang von Goethe szavaival búcsúznunk tőletek:

„A búcsúzóknak minden emlék drága,
Egy száraz lomb, egy moha, egy kis kavics,
Hogy emlékezzék a távolban is
A helyre, melyre visszavonja vágya,
Tanú lesz az érzéseiről halálig,
S egy semmi így legdrágább kincsé válik.”